Dosarul nr.1-292/24
1-24146104-32-1-20122024
Partea introductivă

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

19 ianuarie 2026
or.Ialoveni
Judecătoria Hîncești (sediul Ialoveni)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Svetlana Bîcu
Grefier Svetlana Pavalachi
Cu participarea:
Procurorilor Nicolae Dumbrăveanu, Teodor Codreanu, Cristin Ghemu,
Avocatului Ion Tăut
Părții vătămate *****Bulgac
Inculpatului *****
a examinat în ședință de judecată publică, desfășurată în limba română, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuire a lui,

***** domiciliat în ***** cetățean al R.M., moldovean, studii medii incomplete, celibatar, fără persoane la întreținere, fără antecedente penale,

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) Codul penal.

Perioada examinării cauzei penale: 02.04.2025 – 19.01.2026.
Procedura de citare a fost respectată.
Procurorul Cristin Ghemu, a solicitat de a-l recunoaște pe ***** vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) din Codul penal și a-i aplica acestuia pedeapsa penală-muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 150 ore. Cheltuieli judiciare nu sunt. Restituirea corpurilor delicte proprietarului de drept și acțiunea civilă să fie admisă.
Avocatul Ion Tăut, a menționat că, inculpatul ***** a recunoscut integral vina și a solicitat ca să-i aplicată acestuia o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Partea descriptivă
În baza materialelor din dosar și a probelor administrate în faza de urmărire penală,
recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanța de judecată,

a c o n s t a t a t:

Situația de fapt reținută de instanță.

******** Vitalie,*** în circumstanțe de timp nestabilite, începând cu data de 07.08.2024 și până la 09.08.2024, acționând cu intenție directă, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acestora, asigurându-se de faptul că acțiunile sale rămân neobservate de terțe persoane, a pătruns pe ascuns în domiciliul cet.***** amplasat în *****, de unde a sustras un ferestrău cu lanț de model ,,Tayga CCM580" în valoare de 3000 lei și o mașină de frezat iarba de model ,, Kamoto Brush Cuter " în valoare de 2500 lei, astfel cauzându-i părții vătămate un prejudiciu în sumă totală de 5 500 lei.

În cadrul ședinței de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul *****, fiind asistat de avocatul Ion Tăut, a declarat personal prin înscris autentic, că recunoaște toate probele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea altor probe noi.

Instanța de judecată, analizând cererea inculpatului susținută de apărătorul lui, ascultând opinia procurorului, astfel, prin încheierea din 02.12.2025, a dispus admiterea cererii acestuia cu privire la examinarea cauzei în procedură simplificată.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constatat că faptele inculpatului sunt stabilite și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută.

Fiind audiat în ședința de judecată sub jurământ, inculpatul *****, a declarat că în vara anului 2024 se afla în or.*****, se odihnea cu prietenii, împreună cu un băiat pe care nu cunoaște cum se numește acesta fiind la volanul automobilului său au venit în or.Ialoveni. Au intrat în ograda d-nei*****care se află la intrarea în or.Ialoveni, apoi au intrat în casă și au luat mașina de frezat iarbă și un ferestrău, apoi s-au întors în or.*****. Bunurile le-au lăsat la păstrare la un prieten nu ține minte cum îl cheamă. Ferestrăul l-au vândut iar mașina de frezat a rămas. Ferestrău la vândut în mahala cu 800 lei. La întrebările avocatului a declarat că, este de acord să achite paguba materială și morală. Se căiește sincer de cele întâmplate. La întrebarea procurorului a declarat că, în ogradă a intrat singur.

Partea vătămată **********fiind prezentă în ședința de judecată a declarat că, susține integral acțiunea civilă înaintată. Solicită ca inculpatul să-i restituie paguba și alte pretenții față de acesta nu are. La întrebările procurorului a comunicat că, ferestrăul și mașina de frezat iarba se afla la sora ei, a fost deteriorată o sobă pe peleți, ***** a dorit să o sustragă dar nu a putut că era grea și a deteriorat-o pentru acesta a solicitat prejudiciu.

Aprecierea probelor de către instanța de judecată.

Potrivit art.384 Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de

încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art.389 alin.(1) și (2) Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

În corespundere cu prevederile art.93 alin.(1) Codul de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul ***** și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracționalal faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

- ***procesul-verbal de sesizare a infracțiunii*** înregistrat în REI-I cu nr. 20244400450 din 09.08.2024 (f.d.4);
- ***procesul-verbal de cercetare la fața locului precum și planșa fotografică din 09.08.2024***, în cadrul căruia a fost examinat locul de comitere a sustragerii (f.d.6-15);
- ***procesul-verbal de ridicare din 13.08.2024,*** acțiune procesuală în care de la martorul ***** a fost ridicată o mașină de frezat iarba de model ,,Kamoto Brush Cuter” (f.d.29);
- ***procesul-verbal de ridicare din 14.08.2024,*** acțiune procesuală în care de la martorul ***** a fost ridicat un ferestrău cu lanț de model ,,Tayga CCM580” (f.d.34-39);
- ***procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 15.08.2024,***

obiectele examinate fiind: un ferestrău cu lanț de model „Tayga CCM580” ridicat prin ordonanța de ridicare din data de 14.08.2024, de la martorul *****, marca ferestrăului fiind indicată pe motorul obiectului examinat cu inscripția „*Tayga CCM580*” și mașina de frezat iarba de model „Kamoto Brush Cuter, ridicată prin ordonanța de ridicare din data de 13.08.2024, de la martorul *****, marca mașinii de frezat iarba fiind indicată pe motorul obiectului cu inscripția: „*Kamoto BC52, BC52C, și 52CC* ” (f.d.40-41);

- ***procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din data de 28.08.2024*****,** prin care s-a constatat că, *****, aflându-se în biroul 25 a IP Ialoveni, în prezența avocatului Ion Tăut, ultimul a fost întrebat dacă acceptă să participe la acțiunea de urmărire penală prevăzută de art.144 CPP al RM, Verificarea declarațiilor la locul infracțiunii. Astfel, bănuitul ***** a acceptat. Cu automobilul de serviciu de model „***** MAI*****mpreună cu bănuitul *****, avocatul Ion Tăut și ofițerul de investigații, s-au deplasat pe str.Ialoveni 3 a orașului Ialoveni indicată de bănuitul *****. Tot el a indicat la o gospodărie prin care accesul se realizează printr-o poartă de culoare cafenie, cu gard din plasă metalică, pe alocuri deteriorat. În gospodăria dată, a comunicat că a pătruns de unul singur la începutul lunii august 2024, de unde din casă a sustras un ferestrău cu lanț și o mașină de frezat iarba. A comunicat că, a sărit gardul, ulterior a intrat în casă prin geamul din spatele casei, a deschis ușa prin interiorul casei și a plecat cu bunurile sus menționate. Pe adresa respectivă a venit cu un băiat, nu-i cunoaște numele, care deținea automobil, cu el a făcut cunoștință în orașul *****. La fel nu cunoaște nici modelul unității de transport. Lucrurile sustrase le-a pus în mașina și au plecat direct în orașul ***** acasă la cet.***** (f.d.61-67);
- ***declarațiile martorului*** ***** consemnate în procesul-verbal de audiere a martorului din 13.09.2024 (f.d.23-27);
- ***declarațiile martorului*** *****, consemnate în procesul-verbal de audiere a martorului din 15.08.2024 (f.d.30-34).

Încadrarea juridică a faptelor reținute de instanță în sarcina inculpatului.

În conformitate cu art.1 alin.(3) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Potrivit art.6 alin.(1) din Codul penal, persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Conform art.26 alin. (2) Codul de procedură penală, judecătorul judecă materialele şi cauzele penale conform legii şi propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă.

În conformitate cu prevederilor art.376 Codul de procedură penală al Republicii Moldova, instanța de judecată la adoptarea sentinței este în drept să facă trimiteri numai la probele cercetate în ședința de judecată.

Toate probele prezentate de acuzatorul de stat au fost analizate și examinate minuțios de către instanța de judecată, cu respectarea principiului apărării și contradictorialității. Astfel, în conformitate cu 101 Codul de procedură penală, instanța de judecată, verificând aspectul concludenţei, pertinenței şi utilității probelor

acumulate, a ajuns la concluzia că acestea au fost obținute în mod legal, respectiv insuficiența probatoriului nu poate fi pusă la îndoială.

La caz, instanța reține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național (Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83), or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri (Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62).

Pe plan național, articolul 95 alin.(1) Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin.(2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei.

Astfel, prin prisma admisibilității, concludenții, utilității și veridicității probelor cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunile intenționate ale inculpatului *****, comise în circumstanțele constatate supra, exprimă sub aspect obiectiv și subiectiv semnele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzută la art.186 alin.(2) lit.c) Cod penal – *furtul, adică, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în locuință.*

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art.385 alin.(1) pct.1)-4) Codul de procedură penală al Republicii Moldova, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În conformitate cu art.51 alin.(1) Codul penal al RM, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În sensul precizării componenței de infracțiune, legiuitorul a statuat la art.52 Codul penal al RM, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Potrivit art.113 Cod penal al RM, se consideră calificare a infracțiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

În continuare, instanța reține că potrivit art. 14 Codul penal al Republicii Moldova, infracțiunea este o faptă (acţiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție şi pasibilă de pedeapsă penală. Nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deşi, formal, conține semnele unei fapte prevăzute de prezentul cod, dar, fiind lipsită de importanță, nu prezintă gradul prejudiciabil al unei infracțiuni.

Sub aspectul dreptului material, instanța reține că, sustragerea se consideră săvârșită pe ascuns şi se califică drept furt, în baza art.186 din Codul penal, dacă a fost săvârșită: - în absența proprietarului, a posesorului sau a oricăror altor persoane; - în prezența altor persoane, dar pe neobservate pentru acestea. Pentru calificarea faptei cafurt este necesar să fie stabilită convingerea făptuitorului că cele comise de el rămân neobservate sau neînțelese de către alte persoane, ori că aceste persoane nu-i vor zădărnici săvârșirea sustragerii.

În sensul dat obiectul juridic îl constituie relațiile sociale a căror existență şi desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea relațiilor patrimoniale, iar obiectul juridic special format din relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.186 alin.(2) Codul penal are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală şi gratuită; 2) urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile; 4) modul ascuns. Infracțiunea analizată este o infracțiune materială. Ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință. Sustragerea bunurilor altei persoane constă în scoaterea fizică a bunului din sfera de stăpânire a persoanei în posesia sau deținerea căreia se afla acel bun şi trecerea lui în sfera de stăpânire a făptuitorului. Bunul sustras poate fi numai un bun mobil. Bunul mobil poate fi animat sau neanimat. Nu interesează dacă bunurile mobile sunt principale sau accesorii, divizibile sau indivizibile, fungibile sau nefungibile, consumptibile sau neconsumptibile, iar cele neanimate, indiferent de starea lor fizică (lichidă, solidă sau gazoasă).

Instanța observă că, infracțiunea imputată inculpatului ***** a fost săvârșită prin pătrundere în locuință. Conform pct.29 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, prin „pătrundere” înțelegem intrarea ilegală, pe ascuns sau deschis, într-o încăpere, în alt loc pentru depozitare sau locuință cu scopul sustragerii.

Aplicând la caz circumstanțele enunțate supra, instanța constată cu certitudine întrunirea laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) al Codului penal.

Latura subiectivă a furtului se caracterizează prin intenție directă şi scop de profit (acaparator, hrăpăreț, de a obține avantaje materiale). Este necesar ca scopul cerut de lege să existe în momentul săvârșirii faptei.

Furtul se consideră consumat din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință.

Totodată, instanța reține că, inculpatul ***** este persoana fizică

responsabilă, care conștientiza acțiunile sale prejudiciabile, cunoștea că este interzis de lege de sustras pe ascuns bunuri din posesia sau deținerea altei persoane în scop de profit și care la momentul comiterii faptei avea vârsta de peste 14 ani, respectiv întrunind calitatea de subiect al infracțiunii.

În circumstanțele descrise, instanța de judecată reține că în fapta inculpatului ***** sunt întrunite toate elemente şi semnele distinctive obligatorii ale componenței de infracțiune stabilită de art.186 alin.(2) lit.c) Codul penal.

La caz, instanța de judecată consideră că prin justificarea elementelor de fapt expuse, au fost probate toate aspectele importante pentru stabilirea faptei şi încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, iar mijloacele de probă cercetate au un conținut probant suficient la caz, pe măsură să înlăture toate dubiile privind vinovăția inculpatului.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului.

Prin art.2 Codul penal este stabilit, că (1) Legea penală apără, împotriva infracțiunilor, persoana, drepturile şi libertățile acesteia, proprietatea, mediul înconjurător, orânduirea constituțională, suveranitatea, independența şi integritatea teritorială a Republicii Moldova, pacea şi securitatea omenirii, precum şi întreaga ordine de drept. (2) Legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată se conduce de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art.61 alin.(2) Codul penal, ținând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane, la fel, de criteriile generale deindividualizare a pedepsei penale prevăzute de art.75 Codul penal al Republicii Moldova, și anume, gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform art.7 alin.(1) din Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Astfel, reieșind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatului să atingă scopurile susmenționate, legea penală stabilește anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Criteriile de individualizare a pedepsei sunt cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii şi aplicării pedepsei.

Iar, individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii

penale şi pedepsei penale. După această clarificare, instanța accentuează că pedeapsa aplicată inculpatului ***** trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii. Pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în aşa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Instanța remarcă că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii.

De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrar scopului urmărit.

La formarea viziunii complete asupra persoanei inculpatului ***** și condițiilor de viață a acestuia, instanța de judecată reține următoarele: potrivit revendicării anexate la dosar acesta anterior nu a fost judecat (f.d.50-51) iar conform cazierului contravențional eliberat la data de 30.09.2024 pe numele ultimului în perioada de timp 01.06.2009-30.09.2024 nu au fost înregistrate contravenții (f.d.52), a recunoscut vina și a cerut judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de el.

Astfel, instanța reține ca circumstanță ce atenuează răspunderea penală conform prevederilor art.76 Cod penal, în privința inculpatului-căința sinceră.

Referitor la recunoașterea vinovăției, instanța nu reține acest fapt drept circumstanță atenuantă, aşa cum potrivit pct.35 al Hotărârii Plenului CSJ nr.13 din 16.12.13 „Cu privire la aplicarea prevederilorart.364[1] CPP de către instanțele judecătorești”, recunoașterea vinovăției nu poate fi valorificată drept o circumstanță

atenuantă, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Circumstanțe ce agravează răspunderea penală conform prevederilor art.77 Cod penal în privința inculpatului *****, instanța de judecată nu a stabilit.

Totodată, instanța mai subliniază că potrivit modului de aplicare a pedepsei prevăzut la art.364[1] Codul de procedură penală coroborat cu art.80[1] Codul penal, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, amendă sau cu muncă neremunerată în folosul comunității.

În continuare, instanța de judecată menționează că sancțiunea prevăzută de art. 186 alin.(2) lit.c) Codul penal, prevede aplicarea pedepsei sub formă de amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

În această ordine de idei, instanța de judecată conchide că, inculpatul *****, a comis o infracțiuni mai puțin gravă.

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) Codul penal, după aplicarea prevederilor art.80[1] alin.(1) Codul penal se modifică după cum urmează: amendă de la 500 u.c, până la 1012,5 u.c; munca neremunerată în folosul comunității de la 135 ore până la 180 ore și închisoare de la 3 luni până la 3 ani.

Din motivele enumerate supra și pentru atingerea scopului pedepsei aplicate, instanța va stabili inculpatului ***** pedeapsă sub formă de-150 (una sută cincizeci) ore muncă neremunerată în folosul comunității.

Instanța de judecată explică inculpatului modalitatea de executare şi consecințele neexecutării pedepsei stabilite, prevăzute la art.67 din Codul de penal. Astfel, potrivit art.67 alin. (2[2]) Codul penal, persoana condamnată la muncă neremunerată în folosul comunității semnează în instanța de judecată un angajament prin care se obligă să se prezinte, în termen de 5 zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul sau, după caz, la comandantul unității militare. Potrivit alin.(3) al aceluiași articol, în caz de eschivare cu rea-voinţă a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității. În acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 luni.

Instanța consideră că, pedeapsa numită este corespunzătoare gradului prejudiciabil al faptei comise de inculpat și circumstanțelor cauzei, va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale și va fi suficientă pentru corectarea și reeducarea inculpatului, în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale.

Cu privire la măsura preventivă.

Potrivit art.395 alin.(1) pct.5) Codul de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătată dispoziția privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă.

Întru asigurarea executării prezentei sentințe, instanța în conformitate cu prevederile art.385 alin.(1) pct.15) Codul de procedură penală, va dispune aplicarea măsurii preventive – obligarea de a nu părăsi țara în privința inculpatului *****, până la devenirea definitivă a prezentei sentințe.

În latura aplicării măsurii preventive în privința inculpatului instanța a luat în considerare că dreptul la liberă circulație este un drept fundamental și asigurat tuturor persoanelor. Totodată atât legea națională, cât şi legislația internațională prevede situații când acest drept al persoanei poate fi limitat. Astfel instanța de judecată ajunge la concluzia că obligarea de a nu părăsi țara a inculpatului este prevăzută de legislația în vigoare, este necesară într-o societate democratică pentru asigurarea executării sentinței, în cazul dat ingerința în dreptul la liberă circulație al inculpatului fiind proporțională cu circumstanțele cauzei şi necesară pentru asigurarea punerii în aplicare a pedepsei penale.

Corpurile delicte.

În conformitate cu prevederile art.385 alin. (1) pct.13) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea cu privire la corpurile delicte.

În conformitate cu prevederile art.158 alin.(1) Cod procedură penală, corpuri delicte sunt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvârșirea infracțiunii, au păstrat asupra lor urmele acțiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acțiuni, precum şi bani sau alte valori ori obiecte şi documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracțiunii, constatarea circumstanțelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale.

Totodată, potrivit art.162 Cod procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluționării cauzei în fond, se hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte. În acest caz: 1) uneltele care au servit la săvârșirea infracțiunii vor fi confiscate şi predate instituțiilor respective sau nimicite; 2) obiectele a căror circulație este interzisă vor fi predate instituțiilor respective sau nimicite; 3) lucrurile care nu prezintă nici o valoare şi care nu pot fi utilizate vor fi distruse, iar în cazurile în care sânt cerute de persoane ori instituții interesate, ele pot fi remise acestora; 4) banii şi alte valori dobândite pe cale criminală sau asupra cărora au fost îndreptate acțiunile criminale se restituie proprietarului sau, după caz, se trec în venitul statului. Celelalte obiecte se predau proprietarilor legali, iar dacă aceștia nu sunt identificați, se trec în proprietatea statului. În caz de conflict referitor la apartenența acestor obiecte, litigiul se soluționează în ordinea procedurii civile. Banii marcați, asupra cărora au fost îndreptate acțiunile criminale, se trec în venitul statului, iar echivalentul lor se restituie proprietarului de la bugetul de stat; 5) documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la

solicitare, se remitpersoanelor interesate; 6) obiectele ridicate de organul de urmărire penală, dar care nu au fost recunoscute corpuri delicte, se remit persoanelor de la care au fost ridicate.

Prin ordonanța din 15.08.2024 a fost recunoscut drept corp delict: un ferestrău cu lanț de model „Tayga CCM580" și o mașină de frezat iarba de model „Kamoto Brush Cuter", care ulterior prin ordonanța din 15.08.2024 au restituite spre păstrare proprietarei **********(f.d.42,43), ***după rămânerea definitivă a sentinței de lăsat în gestiunea ultimei.***

Cu privire la acțiunea civilă.

Conform prevederilor art.387 alin.(1) coroborat cu art.225 Codul de procedură penală al RM, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Art.220 alin.(2) și (3) Codul de procedură penală stabilește că normele procedurii civile și normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept.

Potrivit art. 219 alin.(1) Codul de procedură penală coroborat cu prevederile art.1998 alin.(1) și art. 2036 Codul Civil al RM, acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

În același context, potrivit art.221 alin.(2) Codul de procedură penală, acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinuitului, inculpatului.

Examinând chestiunea referitor la acțiunea civilă, instanța reține că, în cadrul urmăririi penale, prin ordonanța din 09.08.2024 (f.d.17,21) a fost recunoscută în calitate de parte vătămată și civilă ***** În ședința de judecată la data de 02.12.2025, **********a înaintat o acțiune civilă împotriva lui ***** prin care a solicitat de a încasa de la ultimul prejudiciul material în mărime de 5 500 lei și prejudiciul moral în sumă de 2 000 lei.

În conformitate cu prevederile art.219 alin.(2) Codul de procedură penală al RM, persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate; compensarea venitului ratat în urma acțiunilor

interzise de legea penală; repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale.

În temeiul art.2036 alin.(1) și (2) Codul civil, (1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. (2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existența şi întinderea prejudiciului patrimonial.

În conformitate cu art.2037 Codul civil, (1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. (2) Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. (3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Potrivit prevederilor art.118 alin.(1) Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Potrivit rigorilor art.387 alin.(3) Codul de procedură penală al RM, în cazuri excepționale când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părții civile, ar trebui amânată judecarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă.

Sub aspectul acestor norme de drept, instanța de judecată remarcă că, partea vătămată și civilă **********a solicitat încasarea prejudiciului material în mărime de 5 500 lei de la *****, pentru faptul că de către inculpat a fost deteriorată soba pe peleți, însă nu au fost prezentate probe certe și veridice pentru a justifica cuantumul prejudiciului material invocat, din ce considerente această cerință nu pot fi admisă la etapa dată, în contextul în care, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părți civile urmează prezentarea probelor, pentru care este necesar de a amâna ședința de judecată.

Or, condițiile exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal sunt: a) infracțiunea să fi produs prejudiciul; b) între infracțiunea săvârșită şi prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate; c) prejudiciul trebuie să fie cert; d) prejudiciul să nu fi fost reparat; e) să existe manifestarea de voință a celui vătămat de a fi despăgubit.

Prin urmare, instanța de judecată va admite în principiu această cerință, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată în ordinea acțiunii civile.

Totodată, soluționând acțiunea civilă formulată în partea prejudiciului moral, instanța va ține cont de împrejurările în care s-a comis infracțiunea, comportamentul inculpatului după comiterea faptei şi de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție părții vătămate, se va reţine şi faptul că această sumă de bani trebuie să fie într-un cuantum rezonabil, să nu reprezinte în același timp şi o pedeapsă pentru inculpat, dar şi o sursă de îmbogățire pentru partea civilă.

Unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. În temeiul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

Astfel, instanța de judecată va admite parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată și civilă **********împotriva lui ***** privind încasarea prejudiciului moral și va dispune încasarea de la ***** ***Vitalie*** în beneficiul Cristinei Bulgac, cu titlu de prejudiciu moral - suma de 2000 (două mii) lei, sumă care este echitabilă, ce constituie o satisfacere comensurabilă și nu reprezintă un venit nejustificat pentru aceasta.

Dispozitivul

În conformitate cu prevederile art.67, art.80[1] Codul penal, art.364[1], art.162, art.219-225, art.389, art.392-395 Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

***** ***Vitalie,*** născut la *****, se recunoaște vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) Codul penal, și în baza acestei legi, ***se condamnă la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 150 (una sută cincizeci) ore.***

În temeiul prevederilor art.67 alin.(3) din Codul penal, se explică lui ***** ***Vitalie,*** că în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunității, ea se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Condamnatul ***** ***Vitalie,*** se obligă să se prezinte în termen de 5 (cinci) zile de la data rămânerii definitive a sentinței, la organul de probațiune în a cărui rază teritorială își are domiciliul.

Se aplică inculpatului/condamnatului ***** ***Vitalie,*** măsura preventivă – ***obligarea de a nu părăsi țara***, până când sentința va deveni definitivă.

Corpurile delicte: ferestrău cu lanț de model „Tayga CCM580” și o mașină de frezat iarba de model „Kamoto Brush Cuter” recunoscute prin ordonanța din 15.08.2024 și restituite prin ordonanța din 15.08.2024 spre păstrare proprietarei *****,

după rămânerea definitivă a sentinței de lăsat în gestiunea ultimei.

Se admite în principiu, pretenția privind încasarea prejudiciului material, solicitat în acțiunea civilă, intentată de partea vătămată și civilă *****, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată în ordinea acțiunii civile.

Se admite parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată și civilă **********împotriva lui ***** privind încasarea prejudiciului moral.

Se încasează de la ***** ***Vitalie,*** a.n.*****, domiciliat în ***** în beneficiul *****, domiciliată în or.Ialoveni, str.***** cu titlu de prejudiciu moral - suma de 2000 (două mii) lei.

Sentința este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni).

Președintele ședinței,
judecătorul Svetlana Bîcu